

ville blive bethdelig forøgede, og at Udsigten til at kunne hjælpe sig frem, uden at man har nogen Ret til at komme frem, vil blive bethdelig forringet. Det ærede Medlem for Tilsted Amts Bde Valgfreds erkendte ogsaa selv, at hvis der en Gang opstod Banstfeligheder, maatte Lovgivningsmagten give en særlig Hjemmel til Ekspropriation, for at Staten kunde komme frem med sine Anlæg. Deri ligger jo dog, at hans Betænelighed ved denne Ekspropriationsret ikke er saa stor, at han overhovedet vægrer sig ved at gaa med dertil, men han mener, at det maa være forbeholdt Lovgivningsmagten for hvert enkelt Tilfælde at give denne Ret. I saa Henseende er der imidlertid den Banstfeligthed, at man kan ikke drage hvert enkelt Tilfælde frem til Behandling af Lovgivningsmagten. Man kan nok sige, at naar der er Tale om et Anlæg, f. Eks. fra Esbjerg til Struer, kan Lovgivningsmagten give Staten Ekspropriationsret for denne Ledning. Dette vilde i og for sig ikke være forbundet med Banstfeligthed, men det vilde dog have Betydning i Forhold til de private Ejere, thi faar Statstelegrafen en Ekspropriationsret for denne Lednings Bedkommende, saa maa den ogsaa være berettiget til at anvende denne Ret, ikke blot med Hensyn til Ledningen mellem disse to Byer, men ogsaa med Hensyn til de Sideledninger, om hvis Anlæg der maatte blive Spørgsmaal, thi ellers maatte man paany gaa til Lovgivningsmagten med disse Sideledninger. Hvis man ikke giver almindelige Regler, saaledes som her i 2det Kapitel, vil man i Virkeligheden være udsat for at maatte give en Række af Love, den ene efter den anden, angaaende de enkelte Tilfælde, og i saa Henseende er at mærke, at ere vi først komme ind paa at give en enkelt Lov, hvorved det bliver fastslaaet for Publikum, at Staten ingen Ret har til at komme frem med disse Ledninger, med mindre der hjemles den en særlig Ekspropriationsret, kan man ogsaa være vis paa, at Publikum vil forlange af Statstelegrafvæsenet, at det skal erhverve en saadan Ekspropriationsret; den Maade, hvorpaa man hidtil har hjulpet sig frem, ved at klare sig i Mindelighed, vil ikke længer strække til. Jeg skal altsaa meget anbefale, at man bliver staaende ved Bestemmelserne i 2det Kapitel med de Endringer, Udvalget har foreslaaet, hvilke jeg i det hele kan tiltræde, dog med en enkelt Undtagelse; Endringsforslaget Nr. 30 indeholder jo en meget stærk Begrænsning af Statens Ekspropriationsret, idet det der hedder, at til behøvede Huse have Statens Funktionærer kun Udgang om Dagen, ad anvist Vej, og

kun for saa vidt det kan ske uden Ulempe for Beboerne, hvorefter der tilføjes: „til Beboelseslejligheder have de ikke Udgang“. Jeg kan imidlertid dog gaa med dertil, idet jeg erkender, at hvis man ikke træffer nogen Begrænsning i saa Henseende, ligger der i Statsfunktionærernes Haand paa dette Omraade en Magt og Myndighed, som gaar for vidt. Jeg mener kun, at man gaar noget for vidt, naar man vil sige, at Beboelseslejligheder i det hele skulle være hellige og ukrænkelige, saaledes at Statsfunktionærerne slet ikke skulle kunne komme der. Der kan da vist meget let fremkomme Tilfælde, hvor man vil have Banstfeligthed ved at benytte Tagene til Telefonanlæg, i alt Fald hvis man forstaar Udtrykket „Beboelseslejligheder“ saaledes, at ogsaa Bulterkamre, Tørreløst og den Slags Rum skulle regnes med dertil. Hvis man ved „Beboelseslejligheder“ kun forstaar Rum, der ere bestemte til Beboelse, saa er der ikke saa megen Betænelighed derved. Værre er for mig Endringsforslaget Nr. 37, som gaar ud paa at lade Statens Ret til at træve Bestæring af Træer paa offentlig Gade, Vej eller Blads til Fordel for Telegraf- og Telefonanlæg falde bort i Fremtiden. Der har været Banstfeligheder i den Retning for Telegrafvæsenets Bedkommende. Maafe har Telegrafvæsenet selv fremfaldt dem, det skal jeg ikke komme ind paa; men det er i hvert Fald blevet til, at Kommunerne have holdt paa deres Ret til at have deres Træer i Fred og Ro. Forholdet er imidlertid her det, at vil man hævde, at Kommunerne skulle have Ret til at have deres Træer staaende, som de staa, uden at taale nogen som helst Bestæring deraf, vil man derigennem meget let foranledige, at bestaaende Telegrafledninger maa flyttes, fordi Træerne efterhaanden ved at styde ud ere komne Ledningerne for nær. Naar en Ledning da maa flyttes, vil det medføre Bekostning, og maafe maa man da anvende Ekspropriation i anden Retning for at kunne anbringe en Ledning paa et Sted, hvor den kommer langt nok bort fra Træerne paa Vejen. Det forekommer mig, at her staa to Interesser mod hinanden. Den ene er Telegrafvæsenets Interesse for at have sin Ledning i Fred. Denne Interesse har overordentlig meget at betyde, og da navnlig for de Ledningers Bedkommende, som befordre Telegrammer til Udlandet, som bruges meget og ere meget fint mærkende Ledninger. Paa den anden Side staaer Beboernes Ret til at fordrø, at Træerne ikke maa bestæres. Her er jo ikke Tale om, at man vil forlange Træerne kappede, saaledes at man vil have Kronen kap-